

1. Reddende engel

‘Prachtbaan heb jij met je helikopter, Arnold. Mensen redden, over Nederland rondsnoeren... Een soort A-team uit de lucht. Kom je wel eens als reddende held op televisie?’

Arnold gebaarde iets heel anders naar me:

‘Bij nacht en ontij Bob, met gevaar voor eigen leven. Ook, stilzitten en je de hele dag te pletter vervelen - en dan ineens enkele minuten terror; zo is het leven van een piloot.’

‘Joh, dat vliegen,’ zei ik, ‘is toch feitelijk je hobby? En je wordt er ook nog eens dik voor betaald.’

‘Dat zou minimaal wel mogen Bob, want wat dacht je van het risico en van de aansprakelijkheid?’

‘Arnold... als er ergens een Jumbo neerstort hoeft de piloot toch niet de schade te betalen?’

‘Als gezagvoerder kan ik wel degelijk claims krijgen. Dat weet ik helaas al te goed, want ik heb er nu eentje lopen in verband met zo’n redding die wij deden – of wat daar voor door had moeten gaan...’

‘Heb je een ongeluk gehad met je heli?’

‘Wat noem je een ongeluk? Ik ben al blij dat ik hier heelhuids zit sinds ons drama van vorige week. Heb je niks gelezen in de krant?’

Ik zei van niet.

‘Vorige week kregen we een oproep van de centrale dat we een gewonde motorrijder moesten oppakken van een landweggetje bij Waddinxveen. Een boer ter plaatse had gebeld dat hij een motorfiets met hoge snelheid door de lucht had zien vliegen en dat die motorrijder over een flinke sloot heen in het weiland beland was. Hij leek dood of bewusteloos.

Omdat het een afgelegen gebied betrof – en waar precies? – waren wij er op af gestuurd. Vanaf Rotterdam Airport is dat hooguit enkele minuten vliegen. Vanuit de lucht zouden we hem snel vinden.’

‘Binnen twee minuten hingen we en hadden we de zaak in beeld. De motorrijder lag in een weiland – er stonden wat koeien nieuwsgierig om hem heen. Hij bewoog niet. De motorfiets lag op de weg, die was kennelijk niet zover gekomen als de motorrijder. Verder was er alleen een boer te zien, die over dat weiland naar het slachtoffer liep.’

‘Koud kunstje voor ons. We lieten ons naast het slachtoffer zakken om de koeien weg te jagen en vervolgens landde ik op het weiland, enkele tientallen meters van het slachtoffer vandaan. De chirurg sprong naar buiten met het koffertje zodra dat kon, de verpleegkundige er achter aan. Ik zette de motoren af en stapte uit, op de boer af om te vragen hoe of wat. Het was er verder doodstil. Plotseling hoorde ik geschreeuw van achter komen. Ik keek achterom en ik zag hoe het koffertje door de lucht vloog en de chirurg – die voorop liep – een geweldig pak slaag kreeg van degene die tot dat moment het slachtoffer was geweest. Neergeslagen, tegen de grond ging ze, terwijl de verpleegkundige naast haar probeerde de slagen af te weren. Dat leek niet zo moeilijk omdat de bewegingen van het slachtoffer – de dader intussen – tamelijk ongecoördineerd waren. Onverstaanbaar gegrauwel kwam vanonder de helm van het slachtoffer, van de dader dus. Enkele seconden gingen zo voorbij, en opeens zwalkte die vent van mijn collega’s weg en stapte hij in de richting van de sloot – van de weg af, bij ons vandaan. Onze chirurg krabbelde overeind en ik was intussen bij haar en zag dat ze een opgezwollen en bloedende lip had. Ze had een voltreffer

op haar gezicht gehad! De verpleegkundige - Theo - trilde van woede: ‘Hij sloeg haar bovenop haar gezicht,’ schreeuwde hij, en Theo begon de dader achterna te gaan. Ik stond nog verbouwereerd naast Astrid - de chirurg - en veegde met mijn blote schone hand haar gezicht wat af, zodat zichtbaar werd wat haar wond was. Het leek me dat haar lip op haar hoektand gespleten was, maar alhoewel het behoorlijk bloedde, zag het er wel reparabel uit. Ik bedacht me dat we met een strakke pleister de wond wel zouden kunnen dichttrekken. Daar kwamen we niet aan toe, omdat er opnieuw geschreeuw en rare geluiden klonken, deze keer vanaf de slootkant waar de dader heen was gewankeld. Theo had hem intussen ingehaald, waarop die vent gewoon de sloot was ingesprongen. Hij zat er tot zijn middel in, en hij worstelde zich naar de andere kant. Daar klom hij, of wat daar voor door moest gaan, de kant op en daar bleef hij rochelend en grommend liggen. Het leek erop dat hij daar in elkaar zakte. Met zijn hoofd boven water, dat wel. Die kerel bleef uiteindelijk doodstil half op de kant liggen, aan de overkant van de sloot. Theo ging de sloot niet in. Hij staakte de achtervolging en kwam naar ons terug.

Wij liepen gedrieën terug naar de heli, waar Theo provisorisch Astrid verzorgde. Theo had gezien dat die man stoned of flink dronken leek, iets dergelijks. Het was verder merkwaardig stil. Alleen uit die vent op de slootkant kwam zo nu en dan een raar geluid.’

‘Astrid opperde dat hij wel eens de sloot in zou kunnen glijden en dan zou verdrinken. We zouden hem dus toch moesten opvissen. Wie van ons zou door de sloot heen gaan tijgeren – om daar misschien een pak slaag te gaan krijgen van de agressieve idioot? Gewaarschuwd als we waren, besloten we om ons gedrieën op die man te storten, voordat hij onder onze ogen zou gaan verdrinken. Ik, de slimmerd, verzon dat we hem van de andere kant af beter zouden kunnen benaderen en hem dan daar de kant op zouden kunnen trekken. Om dat mogelijk te maken hoefden we alleen even met onze heli over die sloot heen te wippen, naar het volgende weiland.’

‘Dat deden we. Iedereen er weer in, starten en omhoog. Over de sloot heen - ver langs die vent natuurlijk, zodat ik hem er niet in zou blazen – en op het volgende weilandje weer geland. Motoren weer uit en met zijn drieën erop af.’

‘Ik had er helemaal geen zin in moet ik je zeggen. Met zo’n vechtersbaas naast een sloot een ordinaire knokpartij leveren? Daar heb ik niet voor geleerd. Ik werd ook wel een beetje bang eigenlijk. Gek genoeg pompte dat me op. Soms moet je erdoorheen en de hormonen gaven me vleugels. Ineens kreeg ik iets onverzettelijks. Ik verordonneerde Astrid te blijven staan, en tegen Theo zei ik... ‘Korte metten Theo, we slaan hem in een keer hartstikke knock out. Geen getwijfel, want wie weet.’ Theo knikte dat het oke was. Wij met z’n tweeën erop af...’

‘Die vent zag ons naderen, je zag zijn kop omhoog komen. Plotseling, onverwacht snel kwam hij overeind – een boom van een vent. Even slingerde hij - wij hielden in - en toen ineens rende hij er slingerend vandoor. Alweer naar de andere kant van het weiland, nog verder van de weg vandaan. Ik had intussen wel gezien dat zijn hoofd vol met bloed zat - moeilijk vast te stellen, want hij had zijn helm nog op. Theo en ik schuifelden achter hem aan, al lang blij dat hij ervandoor ging. Astrid kwam weer mee op een kleine afstand. Zo gingen we het tweede weiland over, richting andere kant. Ik begon te denken: Laat hem, het is ons probleem eigenlijk niet, toen ik

ineens lawaai op ons af hoorde komen. Een andere heli!
Het was die blauwe heli van de rijkspolitie, die direct
daarna boven ons hing.’

‘Die gasten - wisten natuurlijk van niks – zakten
langzaam naar het weiland, kennelijk om naast ons
drietjes te landen. Wij waren gemakkelijk herkenbaar
door onze geel/rode pakjes.

Wat gebeurde er? Die vent, de dader, raakte plots in alle
staten en smet zich onverwacht in de volgende sloot!
Precies als eerder, ploegde hij tot zijn middel door het
water en hees zich weer aan de overkant op het droge,
waar hij net zoals bij de vorige oever half op bleef liggen.
Zwaar hijgend zag ik.

Intussen stond de politieheli stil, en zette ook die de
motoren af. Twee vopo’s klommen er uit en zo stonden
we daar dan met z’n vijven terwijl die idioot aan de
slootkant lag te blazen. Met nog steeds zijn helm op.’

‘Ik was mijn angst op dat moment wel kwijt, met
zoveel versterking. Bleef over, het probleem van die
agressieveling die, opnieuw, zo zou kunnen verdrinken
als ie zou teruglijden. En daar zag het wel een beetje
naar uit. Wij er met z’n vijven erop af dus. Twee blauwe
pakjes, drie rood/gele. Gek hè Bob, op dat moment

realiseerde ik me dat ik nooit een kantoorbaan zou willen hebben. Mijn angst sloeg om in enthousiasme. Dat varkentje even de oren wassen. Wij erop af. Ik geneerde me voor mezelf dat ik het ineens eigenlijk wel leuk begon te vinden op dat moment. Die gène heb ik nog trouwens.’

‘We lopen op die kwast af en daar begint ie me toch opeens weer! Schelden, armen zwaaien en hoe wankelend ook – die vent moest wel sterk als een beer zijn – klauterde hij het derde weiland op, ervandoor. Daar stonden we dan. Iemand moest toch achter die kerel aan, door die vieze diepe sloot heen. Hoe je er dan uit zou gaan zien, dat konden we aan de halve gare wel zien, waar intussen een hele binnenkant-sloot aan hing.

‘Wie van u eerst?’ vroeg ik aan de agenten. Dus niemand had zin. Het begon wel een beetje op een mop te lijken.’

‘Intussen alweer vol goede moed, stelde ik voor dat die agenten dan maar met hun heli over de sloot heen zouden krassen om bij die vent te komen net zoals wij daarnet hadden gedaan.’

‘Niks ervan,’ zei de commandant, want daar hangen hoogspanningskabels overheen en als je die raakt, zit half

Zuid-Holland zonder elektriciteit. Afgezien nog van dat je tegelijk ook echt dood bent met je heli. Trouwens, je mag er niet onderdoor, daar zijn regels voor.’

‘Kunnen jullie er wel onderdoor dan?’ vroeg ik ze.

‘Ja, ik wel,’ zei de commandant. Dat mag helaas niet. No way.’ Daar stonden we dan Bob, impasse. Ineens verscheen er een oplossing. Uit de verte kwam er een ambulance aangereden en die broeders – leek ons – zouden vanaf de andere kant dat weiland op kunnen. Dan zou de jacht gestopt zijn en dan waren we met zeven mensen om die ene te overmeesteren, een makkie. Via de radio van de politiemensen stelden we de ambulancebroeders op de hoogte van het mogelijke gevaar en we coördineerden een aanpak. Ik had intussen wel al gezien dat de fut er bij onze agressieveling een beetje uit was. Hij was gaan zitten. Voorzichtig naderden de broeders van de andere kant, terwijl wij om indruk te maken zo dicht mogelijk bij de slootkant kwamen.’

‘Terwijl de broeders aan de overkant naderden, ging onze man liggen. Het werd hem teveel, hij gaf het op, of wat ook. Hij lag volkomen plat en daarmee leek de strijd wel gestreden. Maar ik herinnerde me wel hoe het begonnen was. Toe lag hij ook op de grond, om ineens

uit te halen, dus ik riep waarschuwingen naar ze. Hij bleef doodstil liggen. De zaak bleek gedaan.’

‘De broeders behandelden hem en wij begonnen alvast terug te lopen naar onze gele heli. De twee agenten liepen mee, naar hun blauwe. Opeens riep een van die broeders vanaf het andere weiland naar ons. We keerden om. Er bleken - die broeder riep dat - zulke complicaties te zijn dat ze onze chirurg er graag bij wilden hebben. Daar zat evenwel nog steeds een sloot tussen!

Moest Astrid alsnog door die sloot voor die vent die haar neergeslagen had? Wie op het idee kwam weet ik niet meer, waarom haar er niet overheen gevlogen? Binnen de minuut zouden we kunnen hangen! Dus wij als de bliksem ingestapt.

Net voordat ik hem startte riep een van de agenten naar me: ‘Hé man, die hoogspanningen! Levensgevaarlijk en... Verboden!’

Hij zwaaide zijn vinger heen en weer.’

‘Ik deed alsof ik hem niet verstond, lachte vriendelijk naar hem en riep: ‘Ja bedankt!’ stak mijn duim op en draaien met die hap! Zonder de deuren dicht te doen gierde ik flink blazend en lekker laag, pal over die agent heen, zwierden we over de sloot en landde ik onder de

hoogspanningen door, vlak naast het slachtoffer dat intussen al op een brancard gesjord lag. Astrid eruit, deed wat ze moest doen en verdween met de brancard mee de ambulanceauto in, die met zwaaiend licht wegreed.

Patiënt gered, nam ik aan.

Bleek later ook. De man had iets van zeven in zijn bloed, dus hoe hij het nog zover had kunnen schoppen... Een compleet delirium. Hij was voor dat ongeluk in een casino geweest waar hij zich vol had laten lopen, om vervolgens te proberen naar huis te rijden op zijn motor. Die man bleek later ook, misschien aardig om te weten, te lijden aan een extreme vliegangst. Met geen stok in een vliegtuig te krijgen, laat staan in een helikopter. Dat allemaal bij mekaar... Alles weten is alles begrijpen Bob.'

'Enfin, de ambulance-auto er eenmaal vandoor, stonden Theo en ik in de stilte een beetje bij te komen. Ik hield mijn vingers ver voor me uit om te zien of er iets trilde, toen er een Volvo Station auto aan kwam rijden. Die stopte naast ons en er stapte een hoge politieman – veel zilver, weet ik veel - uit. 'Heren,' zei hij, 'goedemiddag. Mijn naam is Verseveld. Ik ben hier de plaatselijke commandant.'

Wij stelden ons ook voor.

‘Ik begrijp dat u het vervelend vindt,’ zei hij, ‘en ik verzoek u het volgende niet persoonlijk op te vatten: U heeft hier met uw heli de halve Randstad in gevaar gebracht door onder de hoogspanningsleidingen door te vliegen. Dat is niet alleen levensgevaarlijk voor uzelf en een bedreiging voor het functioneren van een deel van het land - de consequenties van zoiets kunnen levensgroot zijn voor een hele regio. Het is ook onverantwoord naar de burgers. Men ziet u toch als voorbeeld.

Ons beleid is in dezen strak, wij maken van elke overtreding of misdrijf in dit verband verbaal op en ik kan het niet maken ineens een uitzondering te maken voor de ANWB.’

‘We stonden heel even met open mond, Bob. Waren we zover gegaan om die dronken idioot te redden en dat krijg je dit. Natuurlijk zijn we professioneel genoeg om zoiets zonder protest te aanvaarden. In ons hart vonden we het natuurlijk godsgeklaagd.’

‘En wat nu? De wacht is nu op het openbaar ministerie. Die komen met een rechtszitting. Ik hoor het al: ‘Regels die niet gehandhaafd worden zijn geen regels en zonder

regels kan geen organisatie, noch een maatschappij, functioneren.’

‘Ik zal wel veroordeeld worden voor het willens en wetens onder die leidingen doorvliegen, en er zelfs onder landen. De boete - het ministerie zal niet anders kunnen vanwege het gelijkheidsbeginsel en voorbeeldgedoe - die boete ga ik persoonlijk betalen. Een verhaaltje gaat me daar niet van redden, want iedereen heeft altijd wel een verhaaltje.’

‘Kijk, nu ben ik pas echt een Bob. Een drinker redden en dan zelf voor de lasten opdraaien.’

